

ה'קונגרס העממי הלאומני כרך ק'

קוֹנוֹגְרָס קָאַךְ

DOC 00110

מ. שרות

119

1923

בחירת הנהנה
(en הקונגרס העממי הלאומני כרך ק')

קביעת התקציב ובחירה הנהנה – אלה הם שני מעשייה הממש העיקריים אשר לשם מתכונם הקונגרס הציוני. להלכה בוחר הקונגרס את כל חבר מנהני החarterות ומנהלי עבורה, וחפשו הוא לשות בבחורתו צירופי אישים כאשר ימצאו לחוץ, אך למעשה – למונח הוועידה הלונדונית – רובצת על בחרת הקונגרס נוראה קודמת: ברשימה הכלטינית-כהובה של המועמדים לנישאות מתנותם זה פנים רק שם אחד. את דין העוברה הזאת מקבל עליו הקונגרס, וכי כךណון הוא למפרע לדפני ולהתבאות. בחירת הנהנה נחפכת לפersetת הסתגלות מענה ומשפילה לתביעותיו של המועמד היחיד הזה, אשר תחת לכוף את ראשו לדעת הקונגרס מתיצב הוא מוחזה לו בשוקל נור כלו ומדוון הנישאות המוכן לו למפרע נור נורות על נבדרי התנועה ומחייב להם תנאים לאישור מעשיו בעבר, תנאים להסכמה על פעולתו בעתיד, תנאים להרכבת האישי של הנהנה. הוא מצין את אלה ומוסיף: אם אתם מתקבלים – מوطב, ואם אין – הנה אני בוועט בכיסאי ומחויר את עולם האזינוות להוו ובויה, ובמוחו האיש, שהקונגרס יכול מאמין, כי הסתלקותו המיט על האזינוות אסון שאין לה תקונה, והבטחון זהה הוא הבסיס איתן לחביבותיו. הקונגרס המפרדר מתוך חסרי-אונים מותר מליאו על צדקה ודרישתו מצור. כדי להציג את פליטתו כבודו משתדל הוא רק להשתempt עד כמה שאפשר מילוי התנאים שmailto עליו נשיא החarterות. ואם יש בו האומץ לכך הרי רק מתוך חוקה, כי תשיקת הנשיא אל כסא נשיאותו סופה לניבור על קטנותו בכלל. וכך מתחילה לפעול שדי כפות המאונים – בטחון הנשיא שאין לקונגרס איש תחתיו ובಥון הקונגרס כי אין לנשיא בעולם אלא נשיאו. והן עלות ויודדות הלוויות. עד שמכונן אלו הצביעו את נעלת הקונגרס לרוגע-יהם שבו תשווינה כפות-המאונים.

בנאומו שבסוף הוויכוח הכללי אמר ויצמן: עליכם לבחור לא רק בין התכניות של התכנית של מתנדי, כי אם גם בין האנשים המ ניתנים על תכנית זו או אחרת. הוויכוח על הסוכנות היהודית נסב רק בחלוקת על עצם השאלה. אנשים הננו על התכנית הרתבה או נלחמו נדה – וכוונתם היהת לנו לזכות או לשבט את ויצמן. הניש התהוו של ההסתדרות הארץ-ישראלית שני לעצמו דבר אחר: בתכנית זו רוצחה ויצמן – וועלוי לציית. אל נרוי ואל נקייט אותו! ובפעם בפעם היה מופיע על הבימה פינוי לוייצמן. הראשון היה שמריו לוין שבא לטעות את עלבן הנשיא. אדם שעבד עבור פרט ממש לטובת קרן היסוד אמריקה – האותו תאשים בכנירה? הנו-അם-המודה, אשר ציונים מכל השדרות והזרמים היו שותים בכם את דבריו, לא בא הפעם לדלות פניות חרשות מיניכי נשמתה הציונית מדרכו בכל קונגרס, אלא לשיר שירת שבת והודיה לאי-ציותות מניהינה. אחריו מלאו אחרים, בפתחות התרנשות אך ביצור מעשיות. האמריקאים אמרו: אם אין אתם מקבלים את תכניתו של ויצמן – הוא יסתלק, והוא安娜 אנו באם? איך נבל לדרוש כסף לך הי' כשיין שמו של ויצמן נקרא עליו?

סעיף הצעת האמון להנהנה, שציריך היה לבוא סמיך לויכוח הכללי, נרחה לאחרי הוויכוח על הסוכנות, למען יהיה סיפק בידי מי שציריך להשဖע על בני מני משני האגפים. ויצמן הופיע באכיפה המורחי ובאכיפה שלוש הנסיבות הדשאיות, לציג הקונגרס לנו: הדא הוא דامرיא איני – לבל תדע היום את אטר עשה השמאלי. הכל ידע, כי המורחי תקיף בהחלתו להציג נור האמון בהנהנה. הקונגרס שלכרצה את המורחי עם הנוש המרכזוי בימי הקונגרס الآחרונים עדין לא הנעה שעתה אן. בווינה התכנית באותם הימים, הכנסיה הנדרלה, של

אנדרטת ישראל, ורבים קאנדרטים שנשטו אליה סרו בדרכם לראות את הקונגרס. לאלה צריך היה להראות כי, המורח חולך קוממיות, דורך לכרב.

אל השמאלי אמר ויזמן דברים ברורים. הקרים אמנים, כי השעה הרצינית מחייבת שתאמר האמת במילואה — ואין הוא בא להתפאר אלא לדברים ברורים כהוויהם. ואף על פי כן — קשה היה פניות הדברים — לבתמי נושא. ובכל ההקומות לא היה בכחן לפגוע על העובר, כי רומרות עצמו היהינה בוגרונות המדבר.

קשה להעלות בכתב את כל הדברים. משפטים בודדים חוקיים בוכרון לתמיר: זה שnit שבבשע היה בין ההסתדרות הציונית ובין שנאה פוליטית ורק אישיות מלחוכת עמדת בפרץ. ולהלן: הקונגרס עומד אל עברי פי פחת. אם הוא לא יעבור בשלום — כליה תבוא על כל עבורותנו. פרותה לא תכנע או לקופת קרן היסוד באמריקה. יותר מכל קיבוץ אחר בكونגרס עליים עתה להעריך את האחריות. ולבסוף: הנה מתר תעלה על הפרק שאלת הבעת האימון להננה. אני מתרה בהם. או תציבו بعد או נגה. להשתמט ולהתפרק לא אתן לכם הפעם. היו לאנשים ואמרו את אשר עם לבכם, אך דעו — אם תציבו נגה — אסתלק, ואתם תשאו את האחריות. אני אסביר להשאר על אף המורח, אך לא אוטר על תמיית האנק השמאלי.

ובזה החלה פרשת ההתקבלות של השמאלי. להביע אמן — מי? זו ההנחה לא רק שורה היא לנו בכלל, אלא בשעה עצמה מלאה היא נינדים וסתירות. ישבים בה אנשים שונים בתכליות, יש שבמעשיםם שורה ברכה ויש שם רק מתקלים. הנה התנהלה הציונית בארץ — זכות גrole לה בעבורות ההתיישבות החדשת של השניים האזרונם ושמירת עמדותינו בעת המשבר הקשה. אך אנשי אותה הנהלה עשו נס מעשי חיריה נליים ונתרים תחתינו, ובאותה הנהלה מתחוף נס פרופיסור בזיארון וברידעת, וזה אשר ישבתו בהנהלה הציונית הוא אבסורד מונח ומכעלם. והנהנה בלונדון — אמת, נדלות פעיל השנה והשנה ויצמן באמריקה, ואת אבסורד מונח ומצעם. והנהנה בלונדון — אמת, נדלות פעיל השנה והשנה לניטים כל כובד המעמתה של תקציב החדרים האזרוניים נשא על כתפיו ייחידי ועוד ידו נטיה לניטים את מונם של ישראל לבני הארץ נס להבא — אך הייכחו מעשי החתומים הפוליטיים שעשה האיש באותה שנה ממש, את המשיאותן הביפוי עם עבדאללה, את העלמת החווה עם חוסיין, את אטימות האוון לרדיית הווער הלאומי? ואם אורתודה של האקסקוטיב באיסים ובמעשים אינה אלא אהיות עניות, לשם מה בא הבעת האימון במצבות אנשים מלומדה? כלום אפשר להביע בנסיבות נוקשה את כל היחסים וההערכות השונות? ומה טעם יש ברוחלוציה אשר בכדי לצאת ידי הכל לא תביע את אותו של איש? כלום לא מוטב הוא לפרק את נדר המקובל והמוסכם, לפרק את על החובה הפלראמנטארית ולחת חופש לכל ורם ולכל קבוצה להביע את האמת שלא בהערכת מעשי הנהנה הציונית?

הזכיר לעשות את הצעד הזה הוק, אך כנראה התקומם רנטש האחריות החדרה לנערל בינויו הרועע בארץ, אשר כל רחיפה קלה יכולה להפלו, נברה על הרצין לשופך את החימה שנוצרה בלב על ויזמן מכמה שנים. מחד קמיצת אנרכט והריקת שניים אמר כל איש לעצמו, כי אסור לנו ברנע כוה לקחת עליינו את האתירות בעדר הסתלקותו של ויזמן ובعد התוצאות החמורות העוללות לבוא בעקב זה. שקר בנפשנו לא נעשה ובפניו לא נחתא, אך את אשר בלבנו נכבוש.

הנה מתח שאלתנו זו נסתמנה העמדה שקבעה לה הפרקציה של פועל ציון, הייא החליטה להביע תודת להננה על מעשית החזיביות — אישור המנדט, הפעולה הירושית, עבדות קרן-ইוסו. ואם תבוא החלטה בנותה זה לירוי האכבה — להציג עדרה; שניית — למסור הצדרת בקורס על מעשית השילולים של הנהנה; שלישיית — אם נוספת על הבעת התודה חיבא לירוי הגבעה נס הגעה להביע אמן — להתפרק בשאלתנו זו. עמדתנו זו אפשר שטראה בבלתי שלמה.

ואכלה-הטשרה ובגלל זה לא היה ברור רבים. אך אלה שלא היו את חbill החלטה הות אל יחרזו עליה משפט בתקופת.

הכרעה בשאלת הבעת האימון נמצאה בירוי ה-התאחדות. הנש המרכז, בהיותו מנותק לנMRI מן המורחין, החל לモצא פיה. לא היה כל טעם להציג הבעת-איימון מכללי להבטחה את חמיכתה של פראקטיה זו ממשום שבשלדועה היהת ההצעה נתמכת רק על-ידי מיעוט הקונגרס. וنم התאחדות התלבטה. רצונה לשומר נם להבא את מקומה בהנהלה שם כבלים על ידי א' פ' עיל-פריכון היה בה כנראה אנפ' אשר בשום אופן לא רצה בהבעת אימון מפורשת. מתוך פשרה פנימית החלטה הדתאות לסייע את נסוחה-החליטה במשפט האומר: «לכן מקבל הקונגרס את דינוחובן ההנהנה לתשותה לבוי. נסחה זו הניה לכל צד לפשרה ברצונו – אם יש בה הבעת אימון או אין». אך לכל הדעות היה בנסחה זו אישור מעשי ההנהנה בכללם. וזה לשון ההחלטה שהוצאה על-ידי התאחדות:

לאחר שמעו את דינוחובן ההנהנה מצין הקונגרס. כי מפני חוסר האתדות בעבורת לא באה ההנהנה לידי נiley בוחותיה המלא ולידי אותה המידה של אחריות הכלל, הרושים להנהלה מוצלחת של העבודה הציונית.

הkońגרס מכיר בפעולות החביבות של השנים האחרונות, וביחוד:

- א) את השנה אישור המנדט.
- ב) את העבודה היושבת שנעשתה בארץ בתנאים קשים ואשר הביאה לידי כיבוש עמדות חדשות ושמירת העמדות הישנות.
- ג) את התוצאות החשובות של עבודות קרן-היטו, וביחוד את התאמצות המוצלחת של נשיי ההסתדרות בזמן האחרון.

לפייך מקבל הקונגרס את הדינוחובן לתשומת-לב.

על-פי הצעה לוקר הוועדר למניין בראשונה נסוח ההחלטה שליל בלי המשפט האחרון. עבר והציגו המרכז, התאחדות ופועל-צ'ין – 146. ננד הגיבו המורחין ודרור – 67. נמנעו הפראקטיה הדימוקרטית וצעיר-צ'ין. או הוועדר למניין לחוד המשפט האחרון – בדבר קבלת הדינוחובן לתשומת-לב. בעוד הגיבו המרכז והתאחדות – 147. ננד – המורחין ודרור – 22. נמנעו הפראקטיה הדימוקרטית, צער-צ'ין ופועל-צ'ין.

העמדה למניין של סופא תלויה, אשר בלי קשר עם הירשא היא מחותרת כל מוכן, הייתה מופרכת בהחלט. וו היה הראייה היותר מובהקת, לידי מה מניע קיבוץ אנשים כשהוא עושה את התאמצות המלאכויות להביא אל עמק השווה את חלקי המתנידים והלו ולהשיג פשרה, אשר תכננו לתוכה המקבילה של ניסות, החלטה, הצעה ומניין דעתו.

קדום להציגו מסרו הפראקטיות את הצהרותיהם. בשם פועל-צ'ין מסר לוקר את ההצעה הותא:

ההנהנה לא פעלה במידה הדרישה ננד המשפט הקיימים בארץ-ישראל, אשר אין מלא את החביבות הבלתי-לאומיות של ממשלת המנדט. אשר מעמיד מכשולים חדשים על דרך העליה ומקשה את ההתקשרות והבנה בין היישוב העברי והערבי. ההנהנה לא התנירה כראוי לריקמה הכלכלית והנהלתו של ארץ-ישראל על-ידי קריית עבר-ירדן. על-ידי ורנותה חיוקה ההנהנה את ההורם הקליריקאלי בציונות ועל-ידי חוסר-האחדות שברכה ריפתה את כוח התנועה הציונית בכלל.

לווה נספח סעיף של הכרת טוביה بعد אישור המנדט ובعد פועלתה היושבות והכלכליות של ההנהנה.

הגדרות ננד הינה נמסרו נס עליידי הפרקיה הדימוקרטית, צייריצון, דדור, ולהבריל מכולם – עליידי המוריה. הצהרת המוריה תבעה את התנהנה לדין על אשר לא הוצאה לפועל את החלטת הקונגרס הייב בדבר שמירת הדת.

למרות התפוררות כוחות האופוזיציה והחרות בשינוי לשון על אותן האשמות ברוב ההצהרות שנמסרו; למרות הצירופים המלאכותיים שנעשה כדי לחת משקל להבעת יחס חובי להינה; למרות אופן הצבעה המופרך – היה זה בישיבה קשה זו דברמה נדול ורציני מאוד. הקונגרס הוכח, כי יש בו העו והוחקף לבוא עם מנדניינו בחשבונו ולדבר אתם משפטים. ההצהרות שנשמעו בסיכומן הכלול טפח על פני מנהני התנועה את פשעתם ושניאותיהם, את אשמת החלול בהסתדרות העם, את חטא קלותה הרבה ותוסרתה אהירות בעתறן שאלות החוכמות את נורל המפעל הצעוני לדורות, את עונ חומר הפעולה בעניין האומה יהוד היותר חיווניים. אפללו בהחלטה קלשת הבקורת שנטבלה, בעצם העוכדה שנס בהחלטה זו לא הייתה הבעת אימון מפושת – הבעת אימון נמורה נס לא הוצאה – בכל אלה יתרו שלימדים קשים ונודקים להינה על מעשה בעבר ואודהירה חמורה לעתיד. הצהרות הקטינוריה שנמסרו הפעם לא היה להן אףו מפלנאי או חלקוי, הקונגרס לא היה אלא עינה הפרטני של פרזאכיה וזאו אחריה שבאה לצאת ידי מצפונה ברבים. בדרמה ומתח ריכזו רב הקשי הפעם הקונגרס כולו להצהרות אלה. ואל שולחן הנשיאות ישב האיש אשר על ראשו חווו החיללים. הוא ישב מכוח ומכוכב, שמרפקו נשענים על השולחן וראשו לחוץ בין אין אנו פיו, ועינו הקודדות מאפילה את פניו בצלן הכבדר. מכל עבר ומכל פינה, משורות הצירים ומיציע האורחים נשכו אליו העינים – במבטי נקמה, במבטיו רחמים, במבטיו תוכחה. ובמלה נקרה השאלה: מה מಡכא אותו? אם הוויה שדוואה שומע וחשבון הנפש שהוא עושא ברגע זה שם עצמן, או הכרת העלבון והגאותה השבורה על אשר למרות כל החוודות והואיומים הניש לו הקונגרס רק מעין הבעת אימון, ואף זה – ברוב לא נדול ובכל לא שלם.

למחרת נפלת ההברה, כי הוא ועוף וכי הבעת האימון של אמש אינה מניחה את דעתו או התעדיר המרכז לתקן את הרעות – באיחור זמן ולאחר-מעשה.

אחר הרצתה רובה על החולץ וההכשרה, ניתנה רשות הדיבור לדיר חיות, אשר בשם ההסתדרויות הארציות מסר הצהרה המביעה אימון נמור ליזמאן – במילים מפושתות ובKİבת שם. מיד כמו אנשי המרכז על רגליים והחלו מריעים ומוחאים כה. אך מעבר מזה ומעבר מזה ישבו בעקשות ותקיפות אילמת הומין והטmeal, ישבו ולא עיו. באמצע תרוות ששן ומעברים – דרמה קדרות, וכך נחטף הדבר שנועד להוות הפנמת אימון ליזמאן – להתרצות חלקית ועלובת הרושם, שהתלקחה וככתה מיד. חחת להוטיפ, בא מעשטו וה של המרכז רק לערום. נס המתנדדים היותר מרים של ויזמאן לא קינאו בו וראי באוטה שעה.

המעשה הזה סיים את המערה הראשונה של נפתולי ויזמאן עם הקונגרס. אם קיבל את סיפוקו או לא קיבל – חדרו התבויות בנגע לעבר. החלטת המערכת השנייה – דרישות לעתיד, אשר רק בהימלאן יסכים להישאר בראש ההסתדרות.

הוא בא לפדי הקונגרס בראומתchnio לעתיר. שום דבר חדש ומשמעות בוחר לא היה בו בהדגשה מיוחדת נאמר בו, כי יחסינו אל אנגליה צוריכים להיות מבססים על אימון הדרי ורצון טוב. דברים אלה באו כדי למחות את ראש ההتورה כלפי ממשלה אנגליה שבקעה מכל שורה וسورה של ההצהרות שנמסרו בערב הצבעה על האימון. אך העיקר בברבי היה ההורעה, כי הוא וסוקולוב לא יכולו לקבל על עצם לשאת להבא באחריות התנהנה, אם לא

ידעו שסומכים הם על הרצון והאמון המוחדר של הרוב המכירע מן הקונגרס. וואות היה היה – הרוב המכירע והבטה. וככזה לא מתוך קרוב הלבבות ולא עליידי

הובחה והשפהה, אלא באופן מעשי ופשט — על-ידי קגוניה של עסך. התהום שבין המורוח וומרכו ננשלה על-ידי חווה מטהריה בן כמה וכמה טעיפים ממשיים המבטחים למורהית את שכרו מיד ובזמנם. הוא דרש, כי מקום החבר המורוח בהגלה בארץ יהיה שמור — והדבר ניתן לו. דרש תקציב מיוחד לחקלאות, לעליה ולעכודה — וקיבל. דרש, כי המרכו יבצע אותו להשאר על מכונה את שיטת הבחרות הרוקבה — על-ידי סקלים מפלנתיים — והדבר ה证实 לה, אף קיומו. ולבסוף התהצטף המורוח ודרש, כי בלבשתו של כל חבר אקסקוטיבה מאנסי השטמאל ימצא מוכיר מן המורוח, אשר ישמר את משמרת הקודש — ונם הדבר הזה היבטה לנו.

במהירות כל אלה הספיקים המורוחים להטיל את קולותיו על קף המאונים של ההנתנה.

ורק או החלה המערכת השלישית, האחרונה — עצם הרכבת האקסקוטיבה, לאחר כמה ימים שנזרל ההנתנה להבא היה תלוי בהם על בלימה — סוף-סוף הוותה היסוד: ויצמן יכחדר. עתה השאלה: מי יהיו חברי? ימים על לילות ישבות הוערעה המתמדת על מדרות האקסקוטיבה וממתיקה סוד; ודומה שאין כל תכלית לעמלה. צירופים על צירופים נוצרם ונפלסים. מתחילה פה והנה שם קרע. מאחיתם שם ופה פרץ חדש. בימים שקוועים הצירופים בעבודת הוועדות. נס שם נינדים חרופים ומלחמה עיקשת ואין האוור נקי מפניות מהשבונות מפלנתיים. אך בכל אלה יש צירוק בעולם המעשה, ויש טעם למלחמה דעתה, להשתפה הדידות, כי התוצאות מוחשות, וההסכם המשותף — יש בהן גם. אך הנה עבר, והקונגרס מתאסף ^{לישיבת המלוא}, על הפרק קיבל החלטה החליטה שנייה איזו וועדה. ואללים הגירוט נפשנים או בסביבותם בוועדה המתמדת ומקבלם אינפורמציה בלחישה ושוקעים בסבך הצירופים. פתחו — והנה נקראת הוועדה המתמדת לישיבת תכופת. והכל תמהים וזה אל זה: מה הדבר שפה? הווער האיש על אחד מסדרוני או בא בסירוב חדש? ושמועה רודפת שמוועה. הוא אינו מסכים. עדין אינו מסכים. כבר הפסים. שוב אינו מסכים. ונירהה רודפת נירהה והן נתקלות ונשורות זו בזו, ונודל הבלבול ורבה המבוכה. דאנן, רונג ובויין, הנה נסחה חדשה: בירושלים אל תה אקסקוטיבה! אלא מה — רק בייאיכו, למלא אחר ההוראות שתשלחה מלונדון. ונירהה שנייה באה ומניהה: הא בהא תלא, כלומר: אם מתחקשים אתם וודרים וווקא באושיקון — יהוה לכם אושיקון, אך או לא תהיה בירושלים אקסקוטיבה. ואם לא שווה לכם אל באקסקוטיבה בירושלים — תהי לכם אקסקוטיבה אך בלי אושיקון. ומנייעים הדברים לידו כך שפועלי-ציון המתננאים בכל הוקט ליטוט האקסקוטיבה הירושלמית הם נס הראש המנינים על אושיקון, וצינויים מושבעים, אשר ייחדantu להלבינו שערותיהם בציגות באים על פועל-ציון בחຽומות, על אשר מעכבים הם את הנואלה.

הרשות הכאוב והעלבן הולכת וחיריפה. מניין התקוף והחותם לאיש אחד, אשר ממעמי העם העלתה אותו השנתה הימטריה שלנו אל פסנת התקופה להעתמר בכיה במוסד נכהרי האומה? מה עלוב הוא מראה תנועה הנמקה בדלות אנשים ומושחת לה מהוניג לא מפני שרואי הוא לכך, כי אם מפני שאין לה אחר תחתיה. ומה מחריך הדבר, כי המהוניג הזה מתעלל בכיה בדלות התונעה.

הנה בא הסוף. שעת הנעליה הגיעה, אך בשופר אין תוקעים. וכיצבור שנודרו למכור תיפלו ליפני צאת הרכובים, והוא עמד רעב וינו וסוחר רגעים בקוצירות, כך חיכה הקונגרס לאחר שנדם את עבורתו הרבה והקשה — לשורה הנאלת, כי הננה יש לנו. והבשורה בושחה לבוא.

ומסתירים: הוועדה המתמדת החליטה ברוב דעתה — בעיקר הוודאות לתקופותם של בא-כוח פועל-ציין והפרא-ציין הדימוקרטית — לירוש את השארות אושיקון באקסקוטיבה. על דרישת זו ענה ויצמן בהתקשרות. נודעה הוועדה המתמדת וב恰כעה שנייה החלטה למחול

על בכורה ולוחר על אוסטיכון. השליחים יצאו דוחפים להבע את רנסי ההכעה, אך באותו רגע בא ויצמן ורודווע, כי עתה אין הדבר משנה, הוא אתה דבר – הוא מסתלק, ושוב בוקה ומובקח.

סופיטוף, עם בוקר, שברת ההבראה כי הועדרה המתמדת דרכיה עז ורויא תוריע על בחירותו מכל חוכות לומזארטי האחרון, נס וה תכסיים: לחזור בו ולהתפזר – כך שלא יהיה לו בפני מי לזרוק את הגט. כי הן הוא הילך, בקונגרס איינן יותר. וכן מתבננס הקונגרס בפעם האחרונה. בשם הוועדה המתמדת עולה שטריקר להוריע על ההנהגה שנכבהה. אנשי הפרדאציה הדימוקראטית קמים וויצואים. הם עמדו למסור הצהרה על יחסם לוייזמאן, אך הוא הוריע – עוז אולטימאטום אחד מני אלך – שאם יעשן זאת, יבוא הוא וידרוש הבעל אימון מפורשת מכל הקונגרס. כדי לא להרים את הקונגרס ברגע האחרון ביטלו את רצונם.

שטריקר קורא את רשימת השמות בלאות ובחפותן, במקיים מצווה שעבר זמנה. מהחיאות כפיהם קלושות וחתומות מלוחות את הקורא. את החלל הריק בראשימת השמות שהשאיר אהדיו אוסטיכון אין אש מספי. המרכז יודיע את חטאנו ושותק.

סקולובמושך בעול ונואם את נאום הנגילה. קונגרס לא רעי – זה השבח שמונה בו סוקולוב, הקהיל שומע את הנאום בהכעה – כיפורענות שאין להימנע ממנה, את החקואה שרים כמו עלי-פי פקודה, בהימנון מאושר עלי-ידי ממשלה ולא בשיר העם. ומיד מתפזרים – מעיניהם ואפסי כות, מן היציע משמע איזה בחור צרחני קול צווחה: יייח...! אך שומע ועונה אין לו. האולם מתרוקן.

הקונגרס היין עבר. אל-נא ישוב עליינו קונגרס כמו זה.

אלאל תרפ"ג [קונגרס קמייב, בחתימת מ. בר-קדט]

מ. שרתוכן

הוועדה גאנע

הشكل בקונגרס היין

כתבם שחור תרפקע. על זכרו של הקונגרס היין ההחלטה שהשairoה על כן את שיטת השקיל והבחוות התקודמת. הכל יודעת, כי ביום זהה מוכרת כל פרדאציה ציונית וכל הסתדרות ארץית את השקיל המויחד שלה. מספר השקלים שהוא מוכרת קבוע את מספר ציריה בקונגרס. בשיטה זו מקור לשתי רעות: הראונה – כי כל ענן הבחירה לקונגרס עשי כך לפיקציה. קנית שקל מפלנית נחשבת עyi השוקל בהצעה בער ציר ירוע ופוטרת אותו מהשתפות אמתית בבחירה. כיוון שמספר הצירים בטוח – אין מצד החברים והשוקלים כל ערות ביחס לבחירות. ברוב המקומות אין הבחירה נערכות כלל, והווער המרכז של הסתדרות או הפרדאציה הוא הממנה את ציריו. והרעה השנייה, הנדולה מן הראשונה, היא, כי שיטה זו פותחת פתח למעשי רמאות עיווית-דין. כל הסתדרות או פרדאציה אשר יש ממון בקופהה ובעניינו יושר אינה מדרכת ביותר, יכולה להנידל את מספר שקליה ברצונה, להעביר כסף שקלים מארץ ולויטה נכהה לארץ בעלת ולוחה נמוכה וכיויב. כי הדברים האלה נשים כך בקביעות –manın הנסיבות המלאכויות של שני הקונגרסים האחרונים יוכי.

והנה לקראת הקונגרס הזה בשלה ההבראה, כי צרייך ואפשר לעבר את הרע עyi ביטול השקיל הפרדאטי והקמת שקל ארצי כלילו תחתון. וזה יהיה הסדר החרש: כל המפלגות מפיצות שקל מןין אחד. מספר השקלים הנמכר בארץ קבוע את מספר הצירים הכללי, אשר

המחלנות השונות שבאותה הארץ שלחנה לקונרים. ומספר הצירים של כל מפלגה ומפלגה שוב אינו חלי' במספר השקלים שהוא מכורה, אלא במספר הקולות רשימת מועמדיה מקבלת בחירות הכללית והיחסית לקונרים הציוני שנערכות בארץ, ואשר בהן משתתפים כל השקלים בעלי הברל מפלגה.

תקינה זו באה: להטיל על הכל את בקורות הכלל; לשולל מהמחלנות את הטעם והעין להנידר לאופן מלאכותי את מספר השקלים; להעלות את הבחרויות לקונרים משפטן המדרנה של התחרות בערומות — למלחתנדעות בריאה; לעורר בחוני הציונים לכל גווניהם ערות וקנאה לבחירות ולהעמיד עיזו את היותם לשאלות העומדות על הפרק; להרים את קרן אותן המחלנות שכוחן יפה בתכניתן, בערות חברין, בכשרון ההסבירה והעתומלה שלחן ולערער את עמדות המחלנות שנככשו בכוח הכסף והחומרית.

התקינה החדשה נתקבלה בוועדה לעניין ההסתדרות. ידוע היה שבעלה יצבע כל הקונרים חזע מהמודחן, אשר לשטיתו בקונרים באה התקינה לשים קץ. והנה בבואה שעת ההצבעה התחולל דברימה מפתיע בכינורו: כל הנוט של ההסתדרויות הארzieות הצבע עם המורהי — אף איש לא נעצה. ההצעה נפללה. באולם כמה סערת התרכזות, נשמעו קריואות בו, חרפות ושrixות. הצירים הפלואנים, אשר בוועידה הציונית הפלאניה בפולאניה הוטל עליהם להצביע בער ביטול השקל הפודראטיבי — בנדנו בשליחותם. איש לא הבין בראונה את פשר ההפעלה הפתואמית זאת. אך הסוד נתרבר: יודעו פרטיה התזה בין המורהי והמרבו — החווה אשר סעפו העיקרי דנו בעלי ספק זה המחייב את המרכז לתמוך במורהי בשאלת השקל.

עתה, עי' ההצעה בדבר שקל אחד לכל, נכנסו לחוק מעגל כסמים. יש לנו בית-נבחרים הבני על שיטת בחירות שאברה לה וכות קיומה ואשר רך אנף אחר, שהנו מיעוט הבית, מעוני בהשתארה; אלא שבידי אנף זה יש תמיד להסביר את הרבים כך, שבמחריר ויתורים מדומים שונים מגדיו יוכתח הרוב הדרוש, כדי להטיל כל הצעת תיקון. אנחנו עומדים לפני פשיטה-זריגל של הריכים הקונסיטוטציוניות בונגע לתיקון הקונרים הציוני.

היה ומן — בראשית העונה שעבירה — ובאנגליה היו מחוזות-בחירה שתתקיימו רק עפי שפטם בלבד, אשר והדורות נשמו מישוב ואעפיביו היו באים לפראלאמנט צירדים בשם. מחו כוה היה נקרא, מהוו רקוב. לנו יש עתה, שקל רקוב, ועל זה עליינו להכרז נגלי. למלהמה בער השקל המאוחד עליית להחנון כהונן, ולקונרים הבא עליינו לבוא לא רק בהחלה להצביע בער התקינה הדדשה, כי אם באולטימאטום מסויים.

למחרת יום ההצבעה והתהלך קרוינה ציוני השוב אחד, אודם ישר וטהור, אשר בדעתו היזינויות מරחיק הוא מאור לכת לצד שמאל — התהלך ואמר לעצמו ולידייו: 'אל, אל, מה זאת עשיתן, לידי' מה הנעמי. הצבעתי עם המורהי וננד השקל המאוחד! אך מה יכולתי לעשות? הן הם איימו, שאם נטנו יצבע בער הצעת הוועדה — יצבעו הם כולם ננד ויצמאן'?

מ. שרותק

תשרי תרע"ג [קונטרס קמ"ג בתהימת מ. בקרקט]